

re szolgál.
 en ilyen jó
 a ákombá-
 eld meg a
 szünidőt a
rek. Látó-
 it csak jól
 sa ígretét.
 ökön vagy
 a veled. —
 akkoriban
 mulasztását
 ég rá alka-
 ma néztem
 épzelheted
 a csuf tet-
 a könyvet.
 al visszaél
 iveri közé.
 módom-
Blaustein
 ügyében a
 ást, kap-
Ischböl
 an közölt
 kis olva-
 közölhet-
 kis szele-
 emélem, a
 atapácska
 tok, hogy
 zhassatok.
 ek örvend
Szerényi
 n örömet
 lek, hogy
 a a »Kis
 lman. —
 at iskolai
 n tarthat
 n. Külön-
 Kis Lap-
 reám, ti
 vételesen
 olgozatát
 . Eléggé
 lva a kis
 is olvasó-
 érdekes
 azonban
 lvasd el.
 k izenteu
 emberek
 ből egy-
 eleményt,
 enként elő
 lhetek.

AZ OROSLÁN ÉS PRÉDÁJA. (Lásd a 85. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

riu egy kis ideig némán bámult maga elé, aztán szinte szomorúan mondá:

— Elhiszem, hogy jó szívből mondtátok, de ti nem tudjátok ám, milyen tudatlan, ostoba ficzko vagyok én, mennyi bajotok volna, ha ilyesmibe belefognánk. A mit régebben az iskolában tanultam, azt már rég elfelejtettem, újra kell mindent tanulnom, s még Gábor bácsi is alig bírja megmagyarázni, ha valamit nem értek. Persze, az én hibám, mert biz az én eszem mindig máshol jár. És ha egyszer látnátok, milyen keveset tudok, nevetnétek rajtam.

— Nem, azt már bizony nem tennők, szölt Irénke. Majd meglátod, csak egyszer fogjunk belé. Aztán vannak nekünk szép könyveink, melyeket a magunk számára hoztunk olvasgatni ... ha akarnád, együtt olvasgatnánk s meglátnád, milyen érdekes történeteket és mindenféle hasznos dolgokat tudnánk meg.

— Majd meglátjuk, felelt Imre engedékenyebben. Majd meglátjuk ... ha ígéritek, hogy nem fogtok csufolni, hát nem bánom.

Azután, visszakapva régi jó kedvét, nevetve folytatá:

— Legalább el fogom majd mondhatni, hogy nagyuri módon tanultam ... híres tudós volt a tanárom s volt egyszerre két nevelőőm is.

Ezen jót nevettek mindnyájan, aztán kellemesen töltötték a napot a kert-

ben egész estig. Ekkor Imre végre elbucszott, de megígértette a leányokkal, hogy másnap meg ök látogatják meg.

— Nincs ám messze a házuk ... nézzétek, innen a kertből a mezőkön át mindjárt odaértek a folyóhoz s amott a nagy jegenyék közt van a házacskánk. Persze, én nem traktálhatlak meg nagy ozsonnával, mert szegény anyácskám most is beteg; de majd mutatok nektek mindenfélét, ami talán mulattatni fog. Aztán kiválasztjátok, melyik mokus legyen a tiétek.

A testvérek nem is czerimoniáztak sokat, hanem másnap már fölkerekedtek és meglátogatták pajtásukat. Nem volt messze, de mégis sok idejükbe telt, míg oda értek, mert a mezőn mentek keresztül, ott pedig meg nem állhatták, hogy meg ne kergessenek egy-egy pillangót; aztán vadvirágokból bokrétát kötöttek, majd meg egy nagy hangyaboly szorgalmas kis lakosainak sürgő-forgó munkásságát nézegették. Azután báránnyakkal találkoztak, nem messze meg szántóvetőket láttak s azoknak munkáját nézték. Mindez nagyon érdekelte a városi gyermekeket, kik az efféléről eddig csak könyvekben olvastak leírásokat. Csupán attól félték, hogy megint találkoznak Aladárval és kutyájával. De szerencsére nem találkoztak vele és végre minden baj nélkül eljutottak az Imreék házához.

A ház és környéke nem igen kellemes látványt nyújtott. Hajdan valamikor urilak lehetett, de most nagyon el volt hanyagolva, mindenütt meglátszott a szegénység, gondatlanság. A kert palánkja felerészben ki volt töredeзве s akárhol

be lehetett volna menni, de attól nem kellett félni, hogy tolvajok látogassák meg, mert a kertben ugyan édes keveset találtak volna; bozót, dudva nőtt benne, se virágnak, se hasznos növénynek hirtel sem volt. Maga a ház is nagyon szomorun állt ott a kert közepén; a falról lehullott a vakolat, az ablakok egy része be volt törve, a tető roskadozott; szinte azt lehetett volna hinni, hogy itt nem is lakik senki.

Imre épen az ablaknál állt és már messziről meglátta a két lánykát. Mikor bizonyos volt felőle, hogy csakugyan hozzá jönnek, leszaladt eléjük s a ház előtt fogadta őket.

— Nagyon szép, hogy eljöttetek, mondá örömmel. Jertek föl az én szobámba. Idekint nincs mit látni, a kertünk egész pusztaság, jobb nem is látni. De az én szobámban majd talátok elég játékot.

— Igen, de előbb mamádhoz kell bemennünk, úgy illik, szólta Irénke.

— Most nem mehetek be hozzá, mert beteg, fekszik. No, ne ijedjete meg, nincs semmi veszedelem. Szegény anyám régen betegeskedik s néha-néha kissé rosszabbul van, ilyenkor aztán nyugodtan, csöndben kell feküdnie. Már beszéltem rólatok . . . majd egyszer, ha jobban lesz, meglátogatjátok.

Bementek a házba. Belől is olyan volt minden, mint kívül, — pusztaság, elhanyagolt, szegényes. A szobákban, melyeken végigmentek, ócska, kopott butorok állottak s nagyon meglátszott mindenfelé, hogy a háziasszony régen beteg, nincs kinek gondot fordítani a rendre,

tisztaságra. Irénke és Lottika szinte szerettek volna mindjárt hozzáfogni egy kis rendezgetéshez, de sietniök kellett, mert Imre gyorsan vezette őket egy sarokszobába.

— Ez az én szobám!

Olyan füresát a két leány még sohasem látott, a milyen ez a szoba volt. Valóságos példaképe volt a rendetlenségnek, tele százféle holmival, úgy hogy alig volt hova lépni; ha egyet lépett az ember, minduntalan megmozdult a lábai alatt valami, sivitva, nagyot ugorva, röppelve, s Irénke és Lottika eleinte szinte megijedtek, a mi Imrét nagyon mulattatta.

— Ne féljete, nincs itt semmi veszedelem. Ezek az én kedves állatkáim, nagyon jámbor és szelid valamennyi.

Egész menaszéria volt ott együtt. Az asztalon, székeken egy nagy szarka ugrált, kancsalon pislogva a vendégekre. Egyik sarokban ketrecz állott s ennek ajtaján fürgé tengeri-nyulaescák szökdécseltek ki és be, körülzaladgálva a szobát s nem félve a nagy szürke macskától, mely ott szunyókált a másik sarokban s melynek a szarka épen most a hátára röppült. A czicza ezt nem bánta, csak mikor a bolondos szarka csipkedni kezdte a fülét, akkor nyitotta fel a czicza szeméit, oldalt fordult s a szarka lepottyant, odább sétált. A harmadik sarokban két kis sündisz-nócska hevert összegömbölyödve, az ablakban pedig egy kalitkában rigók ugráltak, egy másikban [ezinkék, vörösbe-gyek csicseregtek, végre egy nagyobbacska ketreczben ott volt a két mókus is.

Irénke és Lottika nagyon jól mulattak e sokféle bohó állatkán, melyek Imrét

mind jól ismerték s engedték, hogy megfogja őket: Imre mindegyikkel jól tudott bánni. Azután megmutatta vendégeinek szerszámaikat, — mert szobája egyuttal egész műhely volt, melyben Imre órákig furt, faragott, kalitkát, ketreczet készített; ezeket aztán be is mázolta mindenféle tarka színekre. Látszott mindenen, hogy ügyes, élelmes fiu, aki egyéb foglalkozás hiányában effélékkel tölti idejét. És persze, az ilyen foglalkozás tulajdonkép mulatság levén, jobban szerette, mint a Gábor bácsi nehéz leczkét.

A leányok ez első látogatásnál felét sem látták Imre kincseinek, de aztán többször elsétáltak oda s bejárták a pusztakertet is, mely nagyon szép lehetett volna, ha van valaki, a ki gondját viseli. A kert alatt folyt a szép nagy folyó s egy nagy fa alatt a szárazon hevert egy ócska csónak is, melyben hajdan bizonyosan sokszor vigan csónákáztak.

— Most már nem igen lehet hasznát venni, szólta Imre. Össze van repezve, bele tódul a víz.

Mire az első hét elmúlt, Irénke és Lottika már egészen otthon érezték magukat nemcsak Gábor bácsinál, hanem Imreéknél is és a faluban is sok jó ismerősük volt, mert az egyszerű falusi emberek hamar megszerették a kedves, szives két leánykát. Gábor bácsival voltak legkevesebbet, mert az öreg tudós többnyire szobájában ült, ott pedig nem merték háborgatni. Különböztetve nem is szorultak rá, mert Imreben olyan játszótársra találtak, a ki kora reggeltől késő estig

tudta őket szórakoztatni. Elvezette őket az erdőbe madarászni, majd a folyó partján horgásztak s akármijutott a leányoknak eszökbe, Imre mindent kész volt megtenni. Olyan előzékeny, szolgálatkész kis gavallér volt, hogy szinte csodálkozni lehetett rajta, mert Imre bizony eddig nagyon keveset volt jó társaságban. De természetes jó hajlamai megsugták neki, mi a helyes; aztán nagyon megszerette a kedves, szelid két lánykát, kik oly barátságosak hozzá és soha nem éreztették vele szegénységét, elhanyagolt nevelését. Mióta velők volt, még heves indulatosságát is legyőzte és az emberek csodálkoztak, hogy Imre, ki azelőtt oly hamar fölpattant, milyen szelid fiu lett. De még ennél is többet tett: mikor látta, hogy Irénke és Lottika naponkint olvasgatnak, tanulgatnak egy-két órát s szeretnék, ha ő is azt tenné, hát ezt is megtette. Neki keseredett a tanulásnak és Gábor bácsi leczkéire olyan pontosan eljárta, mint azelőtt soha sem.

Ekkép a két lányka nagyon meg volt elégedve mindennel. Meg voltak győződve, hogy Imre a legderekből a világon s igazi szerenese, hogy ilyen játszótársuk akadt; a mi különben igaz is volt. Aladárt és kutyáját ama kellemetlen találkozás után nem látták többé; egy-két napig még gondoltak rá, de már nem félték a találkozástól, mert sétáikon most már Imre mindig kísérte őket. Imre pedig egész vitéz volt az ő szemökben. Egy hét múltával pedig már eszökbe sem jutott Aladár.

(Folytatása következik.)

OROSZLÁN-TÖRTÉNETEK.

— Természetráji csevegés. —
(Képpel a czimlapon.)

NUMIDIA sivatag-
jain, Afrikában van
igazi hazája az
oroszlánnak, a ra-
gadozó fenevadak
e leghatalmasabbí-
kának, melyet szép-
sége, bátorsága,
ereje miatt már az

őskorban elnevezték »az állatok királyá-
nak«. Található Ázsiában is, főképen Ará-
biában, de ott nem olyan szép és hatal-
mas, mint a numidiai.

Hogy az oroszlán a macskák fajá-
ból való, azt bizonyosan tanultátok már.
Persze, a mi hízelkedő, nyafogó házi ezi-
czuskáink nem gyanítják, hogy olyan fé-
lelmetes rokonaik vannak, minő a tigris
és mindenek fölött az oroszlán.

Az oroszlán első lábának egyetlen
ütésével leteríti nemesak a lovat, tevét,
hanem a legerősebb ökröt is, ha egyszer
annak hátára ugrania sikerült. Rettentő
fogait belemélyeszi áldozata nyakcsigo-
lyájába s ökröt, lovat elvonszol mértföld-
nyi távolságra is a vadonba, rejtekébe,
hol aztán kényelmesen lakmározik. Kisebb
állatokat: juhokat, borjúkat szájába vesz
és futva ragad el, átugorva a nyolcz-tíz láb
magas kerítéseket, melyeket az arabok nyá-
jaik oltalmára házaik, aklaik körül emelnek.
Az ilyen bekerített hely neve »seriba« s
a juhok, tehenek, ökrök oda vannak zárva
éjszakára, de a magas kerítés sokszor nem

védi meg a szegény állatokat. Mikor le-
száll az éj, az oroszlán ijesztő bömbölés-
sel közeledik s a juhok, szarvasmarhák
rémtúlten szaladoznak ide-oda a bekerített
helyen, reszketnek, bögnek és mekegnek
s még a kutyák is félénken bujnak el, a
gazda pedig nem tehet semmit, mert a sö-
tétben nem lóhet a rablóra.

Kint a szabadban a jub, kecske és
más kisebb állat a pusztá ijedséggel me-
nekül mindaddig, míg nagyobb állat: ló,
ökör, teve van közel, mert az oroszlán in-
kább a nagyobb állatokra ront rá. De a
bekerített helyeken borjút, juhot ragad
meg, melylyel ismét keresztül ugorhatik
a kerítésen.

A házi állatokra az oroszlán csak
éjnek idején támad, míg az erdei álla-
tokra reggel és este vadásztat, mikor
azok valamely forrás vagy folyó vizéhez
gyűlnek inni. Macska módra földre lapul,
egyetlen hatalmas ugrással ott terem a
kiszemelt áldozat hátán és pár perc alatt
agyonmarja. Mikor zivatar tombol, akkor
az oroszlán különösen szeret vadászni s
rettentő bömbölése versenyt szól a menny-
dörgéssel; a megrémült özek, antilópok
könnyű prédául esnek. De sokszor farka-
sok módjára is vadásztat az oroszlán,
csapatokban, hosszas üldözéssel igyekez-
vén elfogni egy-egy gyorslábu antilópot.
Különösen a fiatal oroszlánok szoktak
igy szerezni zsákmányt, mikor már any-
nyíra felhőttek, hogy maguknak kell elesé-
get keresniök. Jó ideig együtt maradnak s
közösen rendeznek hajtóvadászatonkat a
gyöngébb állatokra.

Ritka eset, hogy az oroszlán önként
megtámadja az embert; de ha őt támad-

ják meg, bátran szembeszáll. Ha kiüldöztek rejtekéből, szabad helyen igyekeznek állást foglalni, ugrásra készen lapul a földre s fürkészőleg néz körül, honnan közeledik az ellenség. Mihelyt megpillantotta, néhány hatalmas szökkenéssel ott terem, leveri és agyonmarczangolja, ha jól érzelt golyó e rövid pár pillanat alatt le nem terítette. A vadásznak tehát nagyon pontosan kell czélozni, hogy e válságos pillanatban agyon löjje az oroszlánt; de sokszor, még ha talált is a golyó, nem bizonyos, hogy a veszedelmes fenevad rögtön kimul. Bőre nagyon kemény s volt eset, hogy csak a tizedik golyóra rogyott össze a rettentő fenevad. Sőt mikor már mozdulatlanul fekszik, még akkor sem bizonyos, nem ugrik-e föl még egyszer utolsó kétségbeesett boszuállás végett ellenségére. Ha már annyira elgyöngült, hogy nem bír fölugrani, akkor karmait görcsösen összehuzza és ha ilyenkor a vadásznak kezét, lábát megkaphatja, még haldokolva is összezuzza. A seb, melyet okoz, igen lassan gyógyul és még később is, mikor már behegedt, sokszor okoz fájdalmat.

Egy jeles angol utazó, Livingstone, ki Afrikának több oly vidékét bejárta, hol ő előtte még soha sem járt európai ember, leírta, menyire rettegnek az afrikai benszölöttek az oroszlántól. Persze a szegény négereknek nincs jó fegyverök s lándzsával, nyilakkal nehezen boldogulnak a hatalmas állattal szemben. És mert nem bírnak vele, azt hiszik, hogy valami titkos lény; sok néger törzsnél pedig az a babona él, hogy az elhunyt hatalmas törzsfőnökök (fejedelmek) lelke szállt egy-

egy oroszlánba s az ilyen oroszlánnak semmitéle fegyver sem árthat.

Egy napon Livingstone bölényt lőtt. Este, mikor a szolgálatában volt négerekkel együtt éjjeli tanyát ütöttek a pusztában, egy oroszlán, alkalmasint a leölt bölény szagát érezve, egészen a tanya közelébe jött s borzasztó bömbölésével ugyancsak félelembé ejtette a négerket. Livingstone puskát ragadott, de az egyik néger így szólt:

— Ne bántsd, uram, a te puskád ugysem árthatna neki, mert ez nem más, mint a mi meghalt hatalmas fejedelmünk. Bíz csak reám, majd beszélek én vele, úgy hogy megszégyelli az olálkodást.

Aztán a sátor elé lépve, így kiáltott az oroszlán felé:

— Te hatalmas fejedelem vagy, ugy-e? No bizony, szép dolog, hogy így tolvaj módra éjnek idején itt olálkodol és el akarod lopni a mi bölényünket. Ugyan nem szégyenled? Bizony nem is hiszem, hogy igazi fejedelem vagy, inkább csak afféle gézengúz tolvaj lehetsz. Ha igazi vitéz törzsfőnök vagy, akkor menj és keress magad prédát magadnak, ne akard ellopni a mi bölényünket.

Az oroszlán persze keveset hajtott erre a prédikációra és még közelebbre jött; csak a sátor előtt égő nagy tűz tartotta vissza. Szörnyü bömbölése azonban folytonosan remegésben tartotta a négerket, s Livingstone újra rá akart löni, Ekkor egy másik néger állt elő és azt mondta, hogy majd ő beszél a vendéggel; talán megharagudott, hogy fehér ember jár itt. Okosan kell vele beszélni.

Kiállott tehát a sátor elé és így szólt:

— Hatalmas fejdelem, ne haragudjál erre az idegen, fehér emberre. Nagyon derék, békés ember, nem bánt senkit, a bölényt pedig ő lötte, tehát kétségkívül az övé; az pedig semmikép sem illenék, hogy olyan hatalmas fejdelem, minő te vagy, ellopja a vendég peccenyéjét. Van az erdőben vad elég, foghatsz magadnak.

De az oroszlán ezzel a hizelgő beszéddel sem törődött s mind közelebbre sompolygott. Ekkor végre vágtak egy nagy darab hust a bölényből és az oroszlán felé dobták, mely föl is kapta és eltávozott vele.

Az arabok szintén azt hiszik, hogy az oroszlán megérti őket s ezért gunyos szavakat intéznek hozzá. Ha az oroszlán büszkén megvetve ellenségeit, lefekszik a földre s nyugodtan nyalogatja a talpát, előlép egy-egy arab és messziről kiáltja:

— Hát nem ismersz-e, hogy így az utunkba mersz feküdni? Kelj föl szaporán és fuss, mert mi vitéz nép fiai vagyunk, én pedig a bátor Abdallah vagyok.

Az oroszlán természetesen oda sem figyel az ilyen hősködő beszédnek s csak akkor mozdul meg, ha rálóttek, megsebesítették. Többnyire a vadászok közül is megsebesül egy-kettő s egész csatába kerül, míg végre az oroszlán holtan terül el a földön. Ekkor előjönnek az asszonyok és gyermekek is, rugdossák, csufolják a kimult fenevadat, sörényét pedig kitépik hogy a szőréből apró emlékeket fonjanak, mert azt hiszik, hogy a ki ilyet hord a testén, annak nem árthat többé az oroszlán. A szivét pedig apró darabokra vágják és a fiaikkal etetik meg, azt hívén,

hogy ettől majd olyan bátrak és erősek lesznek, mint az oroszlán.

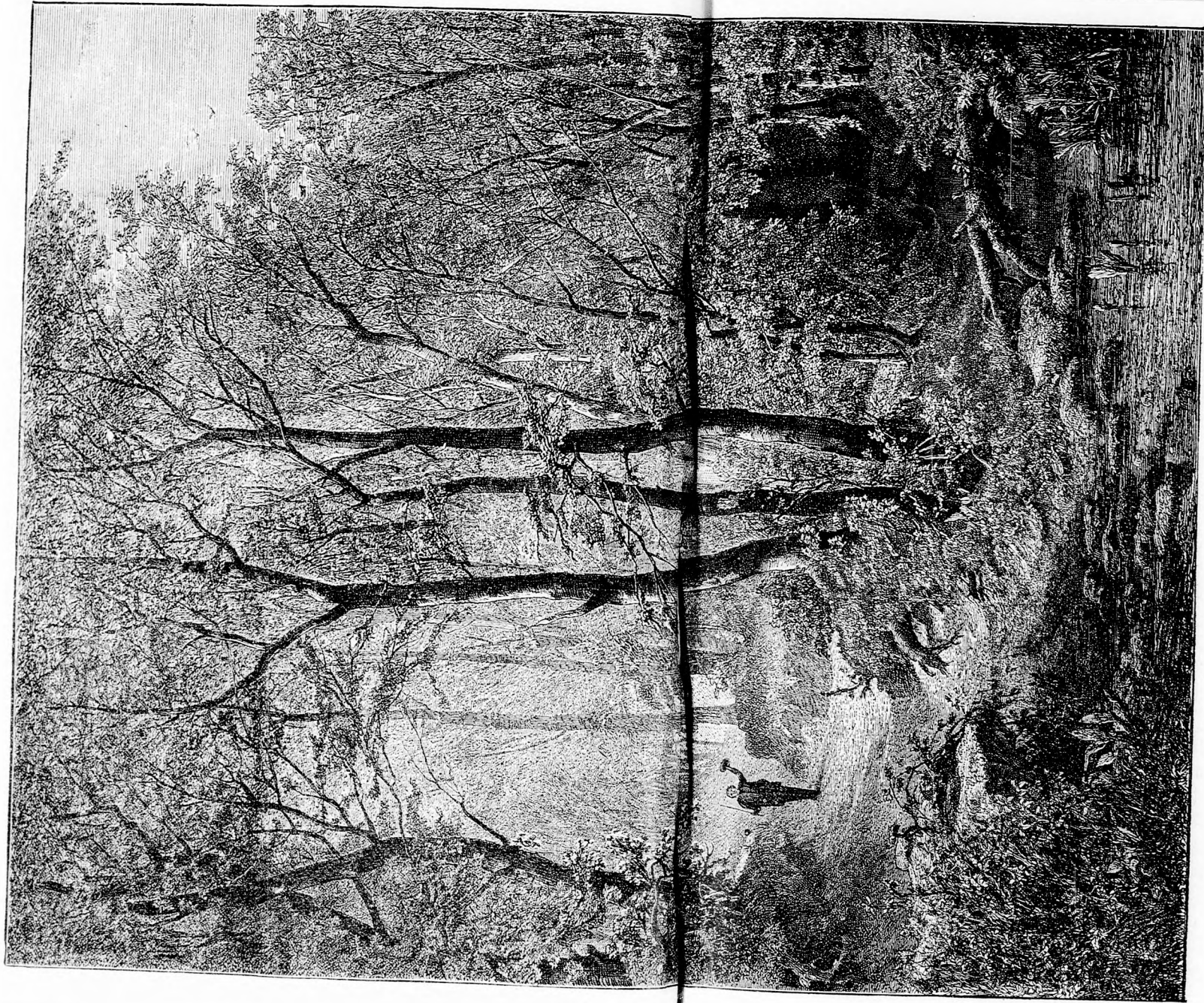
Az arabok rossz lövők, puskáik is rosszak s ezért nem igen szeretnek oroszlánra vadászni, hanem inkább verembe csalják. Négy-öt öl mély vermet ásna oly helyen, hol az oroszlán jární szokott, elfödik gyöngé galyakkal s a galy fölé bárányt kötnek karóhoz. A bárány bégetésére az oroszlán odasiet és gyanutlanul a gyöngé galyra ugorván, beesik a mély verembe. Dühös bömbölése azonnal elárulja, hogy meg van fogva s az egész környék lakossága nagy örömmel fut össze. Körülállják a vermet, szidalmazák, kövekkel dobálják a tehetlen fogoly állatot s mikor végre beleuntak, előállnak a puskások és agyonlövik. De azután még sokáig várnak, hogy meggyőződjenek, csakugyan kimult-e már; végül a legbátarábbak leereszkednek a verembe, kötelet kötnek az oroszlán lábaira s nagy diadalal huzzák fel.

Fiatal oroszlánokat, melyeket állatkertek, menaszériák számára életben akarnak megtartani, rendszeren vermekbe csalnak, vagy pedig meglesik az oroszlántanyát s mikor az öregek nincsenek otthon, akkor viszik el a kicsinyeket. Algírban széltiben árulnak ilyen fiatal oroszlánkölyköket s egy-egy példány harminczhatvan fton kapható. Jó áron adják el az arabok az oroszlán bőrét is, ötven-hatvan frtjával.

Az olyan tájakon, hol szorgalmas földmivelő nép lakik, az oroszlánok ropant kárt okoznak, mert a míg juhot, ökröt, tevét s más házi állatot kaphat,

(Folytatása a 90. lapon.)

ERDEI DAL.

KÖSZÖNTLEK bübűjös erdő
Légy dallal üdvözölve!

Itt enyhe árnyat vet veám
Az ernyős lombok zöldje.
Tarlott mezőkön át jövek
Hol minden hűben, fényben ég.
Testem — lelkeim kifáradt
Frissüsen föl az árnyat!

A fényes rét oly hallgatag,

Olyan sivat, kőzett . . .
Kakuk szava s pajkos rigók
Vig futtja fölt be téged,
S mind a madár, mely benned él
Csicseregő dalversenyre kél;
Döng a rovar, esereg a patak . . .
Pajkos szállók süp-búgának.

Hol minden él, vigan dalol,
Én néma mért maradjak?
Szívtében vig visszhangja két
Az édes hangzavarnak,
Melyben madár-, szellő-, patak-
S rovar-hang összehangzanak
S a lét utát dícsérve,
Fölszállanak az égbe.

(Folytatás a 87. laphoz.)

addig nem keres más prédát. Átlag naponként elragad egy-egy juhot és kiszámitották, hogy minden oroszlán körülbelül százezer forintnyi kárt okoz életében. Természetes tehát, hogy a lakosok, a hol csak lehet, üldözik és pusztítják a veszedelmes ragadozót, mivel pedig nekik nincsenek jó fegyvereik, nagyon hálásak, ha egy-egy európai vadász jön a vidékre és kiirtja az oroszlánokat. Ilyen híres vadász volt a francia Gérard és a skót Cumming, kik sok évet töltöttek Afrika északi részében s több száz oroszlánt öltek meg. Teljesen kiirtani azonban az oroszlánokat nem igen lehet, mert a végtelen sivatagokon és a nagy hegységekben elég rejteket találnak.

Hajdanában, vagy három ezer esztendővel ezelőtt Európában is vadon éltek az oroszlánok, különösen Görögországban. Régi görög történetírók könyveiben olvashatni erről több adatot. Európában azonban az oroszlánt lassanként végkép kipusztították s most már csak Ázsiában és Afrikában található. Az ázsiai oroszlán nem olyan szép és erős, sörénye is kicsiny. A legszebbek Afrikában vannak.

Az afrikai vagyis numidiai oroszlánokat már az ókori rómaiak nagy számmal fogdosták össze. A hajdani rómaiaknak ugyanis egy időben az volt kedvenc mulatságuk, hogy a czirkuszban fenevadakat harcoltattak részint egymás, részint halálra ítélt rabok ellen. Elefántok, tigrisek, leopárdok és különösen oroszlánok szerepeltek e kegyetlen mulatságban s az akkori történetírók följegyezték, hogy pl.

Pompejus alatt hatszáz oroszlánt öltek meg a czirkuszi játékokban. Commodus császár egymaga száz oroszlánt ölt meg, persze úgy, hogy neki magának baja nem történhetett. Szokás volt az ókori rómaiaknál a vadállatok szelidítése is és ebben nagyon ügyesek voltak. Antonius, mikor egy nagy csatában győzött és diadalmasan vonult be Róma városába, szelidített oroszlánok által vont kocsiban ült; Domitian császárról pedig azt írják, hogy olyan szelid oroszlánai voltak, melyekkel vadászni járt s az oroszlánok megfogván a nyulat, odavitték és átadták uroknak.

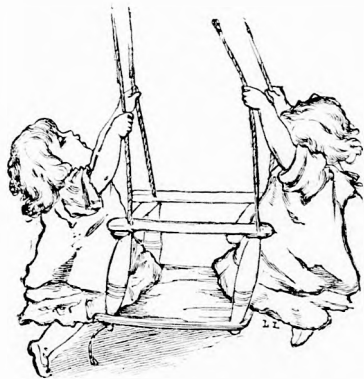
Oroszlánszelidítők mai nap is vannak s nagyobb városokban gyakran megfordulnak, produkálva a megszelidített fenevadakat, melyek engedelmesen ugrálnak át abroncsokon, engedik, hogy gazdájok rájuk üljön s félnek az ostortól, mint valami kis kutya. Az oroszlánt könnyebb is megszelidíteni, mint a sokkal vadabb, kegyetlenebb tigrist. Kicsike korában kezdik tanítani s lassankint hozzászokik gazdájához, sőt meg is szereti, szinte örül, mikor látja. De azért a szelidítőnek még is nagyon vigyázni kell, mert az oroszlán, amint vénülni kezd, mindinkább mogorvább és haragosabb lesz és vad természete végre is kitör belőle. Még az egészen szelid oroszlánnal is ovatosan kell bánni, mert ha éppen rossz kedvében talál lenni, rátámad gazdájára is. A szelidítő ilyenkor veszve volna, ha ijedséget, félelmet mutatna. Hidegvérrel, vakmerően kell szembeállnia a föllázadt oroszlánnal, mely a kemény ostoresapásoktól rendesen újra megjuhászodik, nem tudva, hogy egyetlen

harapásával megölhethné gazdáját. Megtörtént azonban már az is, hogy a felbőszült oroszlán nem ijedt meg és agyonmarczangolta szelidítőjét s ha ez egyszer sikerült neki, akkor többé nem igen merhet valaki bemenni a ketreczbe.

A budapesti állatkertben szintén látni két szép oroszlánt s ha a fővárost meglátogatjátok, ne mulasztjátok el megtekinteni a hatalmas állatkirályt.

A hinta.

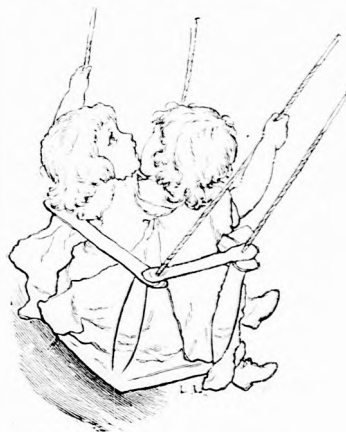
»Ime itt van a hinta,
Gyere szívem Katinka,
— Szépen kér a Miczikéd:
Hintázzunk egy piczikét.«

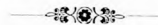
»Jól van szívem Miczike,
Kapaszkodj csak izibe,
Kapaszkodj a kötelen,
Föl a hintára velem.«

»Most Miczikém kedvesem,
Te csak ülj szép csöndesen.
Én ügyesen fölálllok
S egyet-kettőt löbbölök.«

Nos, a hinta már repül
A Katinka is leül.
S száll Katinka s Miczike,
Akár két szép gerlicze.

EGY KOSÁR EPER.

— Kicsi beszélyke a kicsinyeknek. —

APATAK mentén, mely az árnyas, hű-
vös erdőben vezetett keresztül, szö-
les jó kedvvel sétáltak Ferike és
Terike. Nemesak azért volt pedig
olyan jó kedvök, mert az erdőben

igen kellemes sétálás esett, hanem azért is, mert a jókora kosár, melyet fölváltva hol Ferike, hol Terike vitt, telve volt a legszebb eperrel. Ezt a sok szép epret pedig ők szedték ma délután játékközben.

— Mamácska azt mondta, hogy valami jót és hasznosat mindenki tehet, akármilyen kicsiny és gyöngye legyen is, mondá Ferike, mikor a sétára indultak. Tudod mit? Vigyük ki ezt a kosarat és szedjük tele eperrel. Mamácska minap mondta, hogy szüksége lesz szép eperre befözni valónak.

— Jaj de okos fiu vagy, szólt Terike. Majd fog a mama örülni, még talán meg is dicsér.

Kísétáltak tehát az erdőeskébe, hol jól ismerték azokat a helyeket, a melyeken a legszebb epret találhatni. És nem ették ám meg a legszebbeket, hanem hűségesen berakták a kosárba, míg csak egészen meg nem telt a kosár. Ez pedig nem volt csekély munka, mert a kosár nagyocská volt, szinte belefáradtak.

Mikor végre már egészen tele volt a kosár, Ferike így szólt:

— Rejtsük el az epret ide ebbe a sűrű bokorba, aztán keressünk a patak mentén nefelejtset.

Terikének ez is nagyon tetszett. A kosarat tehát elrejtették egy sűrű bokorba s vigan szaladgáltak erre-arra, mignem egy kis leánnyal találkoztak. Jól ismerték, Lizike volt, egy szegény özvegy asszony leánya. Ő is nagy kosár epret vitt a karján.

— Jaj de sok epret szedtél! szólt Terike.

— Ugy-e? felelé Lizike elégedetten. Egy asszonyság mondta édes anyámnak, hogy jól megfizetné, ha egy kosár szép epret kaphatna. Nekünk pedig nagy szükségünk van egy kis pénzre. Ezért a kosár eperért kapunk vagy három tizeskét, talán négyet is . . . jó anyácskám fog majd örülni.

Lizike odább ment, Terike és Ferike pedig játszadoztak tovább, nem igen gondolva többé Lizikére. Egyszerre nagy jajgatást, kiáltozást hallottak nem igen messziről.

— Mintha Lizike sirna és kiáltozna, szólt Ferike. Nézzük meg, mi a baja.

Oda szaladtak s csakugyan nagy kétségbeesésben találták a szegény Lizikét. Arcza, keze egészen össze volt karmolva, az eperrel teli kosár pedig, az lent uszott a patakban.

— Mi történt? kérdé Terike.

— Vége a szép eprenek, zokogá a leányka. Megbotlottam, a kosár pedig ócska, rossz, a rázkodásban fogója elszakadt s én ijedtemben elejtettem . . . az eper fele a vízbe szóródott, a többi a kosárral együtt ott uszik. Pedig mennyire örült volna szegény jó anyácskám!

— Talán megmenthetjük legalább a felét. A víz talán nem árt neki, szólt Ferike.

És nagy áldozatkészséggel neki gyürközött, hogy a vízből kimentse a kosarat. A kosár ezalatt már jócskán eluszott, de még nem volt messze a parttól. Ferike levetette cipőit, harisnyáit és begázolt a vízbe, de bizony hiába, mert elérte ugyan a kosarat, de a mint a törött fogóját megkapta, még a többi eper is kifordult be-

lőle s épen ekkor már olyan mély lett a viz, hogy Ferike derékig süllyedt bele. A partról Terike ijedten kiáltá:

— Jaj, Feri, vigyázz! Belefulsz! Jöjj ki!

Ferike maga is megijedt egy kicsit s eleresztette a rossz kosarat, mely eluszott. Ezért már ugyan nem volt kár, mert nem ért egy krajczárt sem. Terike aggódva sietett testvére elé és kiségité a vizből. Csak ekkor vették észre, hogy a Ferike kalapja is a vízbe esett. De ezt egy bokorról letört hosszú ággal szerencsésen kihalászták. A vége tehát az lett, hogy nem segíthettek szegény Lizikén, ki keservesen zokogott.

— Mégis segíthetnénk rajta, szólt a jó Terike. Neki adhatnók a magunk eprét.

— Azt megtehetjük.

Odamentek a bokorhoz, elővették az epres kosarat és Lizikének adták.

— Nézd, ez nem sokkal kevesebb mint a tied volt . . . ezért is kaptok anynyit. A kosarat majd visszahozod.

Lizike egészen meg volt vigasztalva s nagy hálával távozott. De a két testvér, a mint szintén haza felé ballagott, kissé meg volt zavarodva.

— Tudod, Terike, mondá Ferike, nem vagyok benne bizonyos, jól cseleked-

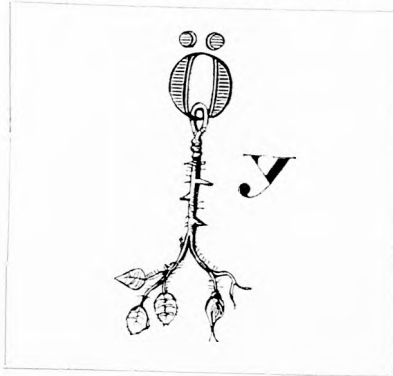
tünk-e. Hogy ruhám és kalapom vizes lett, nem nagy baj, majd megszárad; de mi örömet akartunk szerezni mamánknak, a kít legjobban szeretünk a világon s mégis oda adtuk az epret másnak. Nem tudom, jól tettük-e?

— Bizony magam sem tudom. Legjobb lesz, ha megkérdezzük a mamától.

Megkérdezték s a mama, megcsókolván őket, és így szólt:

— Jól tettétek, kedveseim, szívetek megsugta azt, ami helyes volt. Megvigasztaltátok a szomorkodót, hasznot tettétek a szegénynek, nekem pedig, a kinek örömet akartatok okozni, megszereztetétek a legnagyobb örömet, mert látom, hogy jó szívetek van. Ez pedig többet ér nekem egy kosár epernél.

KÉPREJTVÉNY.

Tréfás kérdések.

Egy urat kérdez egy leányka: MI BAJA, BÁCSI?

Az ur azt feleli rá: BÁCSI VÁROS.

A kis lány megint kérli: MI BAJOM?

Az ur feleli: MEGMONDJA A FÖLDABROSZ.

Hogy kell ezeket érteni?

KATINKA FIÓKJA.

(Kiesi történetke.)

MÉG AZ ŐSZÖN VOLT, mikor Katinka egyszer nagy hévvel rontott be a mamához és így szólt:

— Mamácskám, most voltam Ilonkánál... olyan szép házi sapkát himez apjának karácsonyra. Én is szeretnék olyat készíteni apácskámnak. Ugy-e örülne neki?

— Kétségtől. —

— Oh, akkor hát vegyünk hozzávalót, még ma megkezdem.

Meg is kezdte.

Pár nap múlva meg azzal a hírrel jött haza az iskolából, hogy a tanítónő jutalmat tűzött ki annak, a ki félévi vizsgálatra a legszebb horgolt munkát hozza.

— Ugy-e mamácskám, én is pályázhatok? Tudok ám szépen horgolni s milyen derék volna, ha én nyerném el a jutalmat!

— Az valóban nagyon derék volna. Ha ígéred, hogy szorgalmasan dolgozol rajta, megveszem a hozzávalót.

Katinka megfogadta és csakugyan nagy buzgalommal hozzáfogott ehhez is. Azután még sok egyébhez fogott hozzá, végre pedig egy igen nagy dologba akart belefogni. Ez pedig így történt:

Laczi, a Katinka öcsese egy napon már beleunt minden játékába és csupa unalmában kissé makranczoskodot. Az apa pedig így szólt a mamához:

— Azt hiszem, már ideje volna, hogy a kis fiu ne csupán játékkal töltse a napot. Jó volna, ha lassanként tanulna is valamit.

— Igaz, de arra még kicsi, hogy iskolába küldjük. Én pedig nem érek rá, hogy tanítsam.

— Katinka megtehetné, már eléggé nagy leány.

— Oh, kár is volna belefogni, szólt a mama.

Katinka éppen ott volt s nagyon örült, mikor hallotta, milyen fontos feladatot akar az apa reá bízni. Majdnem megnehezített, mikor a mama ellene szólt. Odasietett és élénken mondá:

— Kedves mamácska, én szívesen fogom tanítani Laczikát. Meglásd, pár hét múlva fog tudni olvasni. Oh, az nagyon pompás lesz, biztatók reám.

— Reád bizzuk? szólt a mama mosolyogva. No's, meglehet. Hanem előbb tanácsot kérek a fióktól.

— Az én fióktól? Hogyan? kérdé Katinka csodálkozva.

— Jöjj csak, mindjárt meglátod.

Odamentek egy fiókhoz, a mama kihuzta és Katinka elpirult, mintha már sejtette volna, mit akar a mama mondani. Csodálatos rendetlenség volt abban a fiókban s a mama, mialatt mindenféle tárgyakat előszedett, így szólt:

— Nézd csak, itt van egy félig kész házi sapka, melyet még őszkor kezdtem himezni apácskának karácsonyra, most pedig már nyár derekán vagyunk; itt van egy horgolás kezdete, jutalmat akartál nyerni vele, de a jutalom Ilonkái lett; itt van egy báburuha... itt egy rajz... mind megkezdve, semmi befejezve. No's, tudod-e mit tanácsol nekem ez a fiók? Azt, hogy nem lehet bízni abban, a ki nagy hévvel

fog bele mindenfélebe, de nincs kitartása, hogy be is fejezze munkáját.

Katinka pironkodva állt ott s nem talált mentséget. Végre is azt mondá:

— Igaz... ezektől elmúlt a kedvem... de Laczikával nem teszek ugy.

— Tévedsz, a tanításba még hamarabb beleunnál, mert ahhoz legtöbb türelem és kitartás kell.

— Kedves mamácskám, ígérem, hogy ezentul kitartó leszek; csak bízd rám Laczikát...

— Jól van, de egy föltétel alatt. Előbb befejezed mindazt, a mi itt megkezdve hever. Ha mindezzel elkészültél, akkor elhiszem, hogy megjavultál s rád bízom kis testvéred oktatását. Tőled függ, hogy higgyek szavaidban.

Ez keserves feladat volt. Annyi félredobott, megunt munkát elővenni, befejezni! De ha nem teszi, szegyenben marad! Nagyokat sohajtvá rászánta tehát magát s bár néha nagy kedve lett volna megint mindent abbahagyni, mégis újra csak neki fogott, mert hátha valami alkalommal a mama megint tanácsot kérne a fióktól?

Minap már láttam az apa fején az új himzett sapkát, a horgolás is elkészült s most már magam is hiszem, hogy rákerül a sor Laczikára, hogy Katinka megtanult kitartónak lenni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIII. köt. 4-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„A könyv papírlapokból áll.“

Helyesen fejtették meg: Mauritz Juliska és Gyula, Lövinger Laura és Rudolf, Molecz Béla, Feleki Ludovika, Krausz Arthur (hiányosan), Csukássy Jenő, Herrich Melanie,

Kolmer Aladár és Jenő, Bleier Hermin, Pisztorý Irén és Zoltán, Kotsis Kata és Gizella.

*

A »Kis Lap« XXIII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: gróf Ráday Anna, Pap Tuli, Mauritz Juliska és Gyula, Kanitz J. (egészen ird ki a nevedet. F. b.), Löwy Pál.

FORGÓ BÁCSI PÓSTÁJA.

Esztegar Berta. Levélkéd és melléklete kellemesen lepett meg; besoroztam már meglévő gazdag gyűjteményembe. Kívánom, hogy kedvesen teljenek napjaid a szép borszéki fürdőben. — **Strasser Valéria.** Kis olvasótársaid azt a szokást bizonyosan ismerik, mert az Magyarországon mindenütt divik; de meg le is volt már írva a »Kis Lap« egyik régebbi kötetében. — **Goldstein Fanni.** Tán az ősszel beteljesedik a kívánságod. — **Weisz Miksa és Elemér.** A mit í a körtéről kurtán, szárazon elmondtok, az minden tankönyvben benne van. Azafélett érdekesebben kell elmondani. Azt én persze tőletek még nem is kívánhatom s a kis dolgozatot, mint szorgalmatok jelét, szívesen olvastam. — **Róth Emília.** Vártam, de hiába vártam, hogy arról is értesíts, miként sikerült a szindarabok előadása. A nyomtatott műsorozatban különben illett volna azt is megemlíteni, hogy mind a három kis szindarab a »Kis Lap«-ból való. — **Schwartz Margit.** A selyembubókat a kormány megbízottai váltják be. Részletes utasítást a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszteriumnál kaphatni. — **Kont Árpád.** (vagy Kontz Árkád?) Igen híres, nagy férfiaknak megbocsátjuk, ha nevüket úgy írják alá, hogy csak bajjal lehet kibetűzni. Más különben mindenkítől elvárjuk, hogy olvashatólag írja ki a nevét. Mäskor tehát elolvasható aláírást várok. — *Több rendbeli közleményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenként elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Gróf Ráday Anna Konstantinápolyból 1 frt. — Prokop Elza 1 frt. — A már eddig kimutatott 629 frt 76 krral együtt összesen 631 frt. 76 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.